

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t. č. v X.

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2024, č. j.: KRPA-328629-16/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2024, č. j.: KRPA-328629-16/ČJ-2024-000022-ZZC, jímž byl podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěn za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“). Doba zajištění žalobce byla dle ust. § 129 odst. 7 z.p.c. stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a ve větší části napadeného rozhodnutí posuzovala okolnosti netýkající se žalobcova případu, aniž by se blíže zabývala proporcionalitou omezení osobní svobody. Na s. 2 je uvedena nesprávná identifikace zajištěného cizince, který má jiné jméno, datum narození a státní příslušnost. Do České republiky žalobce přijel po vrácení německými policisty při cestě do Německa, přišel se sám nahlásit na policii a jeho jediným zájmem je dostat se za rodinou do Německa. Žalovaná se nedostatečně vypořádala s možností uložení zvláštních opatření, když nesmyslně tvrdila, že žalobce nebude chtít, aby byl předán do Německa. Jde-li o opatření v ust. § 123b odst. 1 písm. a) z.p.c., žalobce nemá nikde nahlášený pobyt, poněvadž nedisponuje pobytovým oprávněním. Ihned po příjezdu do České republiky se nahlásil na policii a chtěl svou situaci řešit, pročez není možné, aby měl na území zajištěnou adresu. Zhodnocení jednotlivých druhů zvláštních opatření bylo obecné, z většiny odkazující na domnělou žalobcovu nebezpečnost a nedůvěryhodnost, aniž by dané obavy byly blíže zdůvodněny. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j.: 5 Azs 294/2016-18, konstatoval, že pouze na základě neoprávněného pobytu a práce nelze vyloučit uložení zvláštních opatření. Podle žalobce není možné připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, když příkladem takového postupu je napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem k zajištění jen faktický nelegální pobyt žalobce na území, žalobce přitom na území nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů v ust. § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Na základě výše uvedeného žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a ukončení svého zajištění. Současně se domáhá přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná uvedla, že podle lustrace v systému EURODAC žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ve dnech X. a X. v Německu a dne X. v Rakousku, přičemž při kontrole dne 17. 10. 2024 nepředložil žádný doklad opravňující k pobytu na území České republiky. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii dospěla žalovaná k závěru, že u žalobce existuje důvodná obava zmaření výkonu předání. K chybnému označení žalobce na s. 2 napadeného rozhodnutí došlo při přepisu rozhodnutí, ovšem z výrokové části je zřejmé, že se rozhodnutí týká právě osoby žalobce. Žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2015, č. j.: 2 Azs 49/2015-51, který pojednává o otázce vážného nebezpečí útěku. Žalobce svévolně cestoval po území států aplikujících schengenského aquis, kde si podával žádosti o mezinárodní ochranu, a jeho jednání nemůže omluvit ani dobrovolné dostavení se na policejní služebnu, tudíž žalovaná nepřistoupila k uložení opatření v ust. § 123b odst. 1 z.p.c. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Dne 17. 10. 2024 v 20:45 hodin byl žalobce kontrolován policejní hlídkou a nepředložil žádný cestovní doklad, vízum ani oprávnění k pobytu. Z cizích dokumentů žalobcem předložených vyplynulo, že zažádal o udělení azylu v Rakousku, měl mu být odepřen vstup do Německa a měl být posazen do vlaku jedoucího zpět do České republiky. V 21:15 hodin dne 17. 10. 2024 byl žalobce zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. (úřední záznam ze dne 17. 10. 2024, č. j.: KRPA-328629-1/ČJ-2024-000022).

5. V rámci svého výsledku dne 18. 10. 2024, z něžž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-328629-14/ČJ-2024-000022-ZZC, žalobce mj. uvedl, že v Německu požádal o azyl v roce X., ale onemocněl a vrátil se do země původu, z níž vycestoval až X. Přes X. a Rakousko se chtěl dostat do Německa, odkud byl poslán do České republiky kvůli nemožnosti podání žádosti o azyl. O azyl žádal dvakrát v roce X. v Německu a před X. v Rakousku, výsledky řízení o žádostech mu nejsou známy. Je X., žalobce se za nimi chce dostat. V České republice nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Ve vycestování do země původu mu nic nebrání, chtěl by se s sloučit s rodinou v Německu. Aktuálně nedisponuje žádnou hotovostí, na žádné adrese není kontaktní, není schopen složit ani nabídnout žádnou finanční záruku, v České republice se rovněž nenachází žádná osoba, která by mohla záruku nabídnout.
6. Dne 18. 10. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, podle jehož odůvodnění nelze od žalobce očekávat jeho dobrovolné vycestování. Jako žadatel o mezinárodní ochranu měl vyčkat v Německu do vyřízení žádosti a do České republiky přicestovat nelegálně bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Na s. 5 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření v ust. § 123b odst. 1 z.p.c., neboť by byla zjevně neúčelná. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 30 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy předání.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.
9. Podle ust. § 129 odst. 1 z.p.c. *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
10. Podle ust. § 129 odst. 7 z.p.c. *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
11. Podle ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy *každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*

12. Nejprve se soud vyjádří ke stavu, který zde byl v době rozhodování žalované. K uvedenému dni by napadené rozhodnutí obstálo.
13. Soud především uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury NSS platí: „Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j.: 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j.: 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j.: 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru soudu dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situaci žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 s.ř.
14. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně věnovala také délce zajištění na s. 5-6, kde odkázala na předpokládaný časový rámec. Coby zásadní byla shledána skutečnost, že o přijetí musí rozhodnout dožádaný členský stát Evropské unie, v žalobcově případě Německo či Rakousko. Z konstantní judikatury NSS, která se sice vztahuje k institutu správního vyhoštění, ale lze ji analogicky aplikovat na předání podle Dublinského nařízení, vyplývá: „Hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci předání je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec předán. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace předání učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j.: 6 Azs 18/2021-29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j.: 4 Azs 5/2019-25).
15. Pokud se týče otázky realizovatelnosti předání, NSS konstatoval již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012: „Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ Výkon předání se v případě žalobce jevil jako zcela realistický. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala neexistenci překážek trvalejší

povahy, a to jak absenci hrozeb v obou v úvahu přicházejících zemích přijetí, jež by výkonu předání bránily, tak i absenci vazeb žalobce k území České republiky. Pokud se na s. 2 napadeného rozhodnutí pojednává o osobě X., jde o zřejmou písařskou chybu, poněvadž jinak se v odůvodnění vyskytují údaje výhradně o žalobci. Správné údaje o žalobcově identitě jsou obsaženy ve výrokové části i ve shrnutí obsahu podání vysvětlení na s. 2 napadeného rozhodnutí.

16. V citovaném rozsudku NSS, č. j.: 7 As 79/2010-150, jakož i např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j.: 6 Azs 59/2021-27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, resp. analogicky zda má být předán, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu.
17. V případě žalobce nebylo taktéž možné přistoupit k uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c. Žalobce sám během podání vysvětlení dne 18. 10. 2024 v zásadě negoval všechny okolnosti, jež by potenciálně mohly vést k uložení zvláštních opatření. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (s. 5) řádně a důkladně odůvodnila, proč nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, přičemž se zabývala každým opatřením zvlášť, a to individuálně s ohledem na konkrétní situaci žalobce. Žalobce se mýlí ve své úvaze ohledně zvláštního opatření ve smyslu ust. § 123b odst. 1 písm. a) z.p.c. Pro úvahu správního orgánu o aplikaci tohoto druhu zvláštního opatření není třeba, aby cizinec měl samostatné vlastní bydlení, nýbrž postačuje, má-li možnost se zdržovat u jiné osoby na adrese, kde bude k zastižení pro účely pobytových kontrol. Jak ovšem žalobce sdělil, není v České republice na žádné adrese kontaktní a nemá zde žádné příbuzné.
18. V žalobcem citovaném rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j.: 5 Azs 294/2016-18, shodná žalovaná ve svém rozhodnutí neuvedla, z jakého důvodu dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c. spatřuje nebezpečí, že by stěžovatel mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, ani jiný důvod, kromě konstatování, že to vyplývá z jeho předešlého jednání, aniž by je jakkoli přezkoumatelným způsobem konkretizovala. NSS s odkazem na svůj rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j.: 1 As 132/2011 – 51, seznal: *„Aby mohl správní orgán svědomitým způsobem posoudit možnost aplikace zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 téhož zákona, musí v tomto směru zjistit relevantní skutkové okolnosti případu a učinit je obsahem spisového materiálu.“* V nyní posuzované věci však žalovaná popsala, kterak žalobce svévolně opustil území Německa v době, kdy se rozhodovalo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaná rovněž zmínila žalobcovy cesty po území Schengenského prostoru, aniž by k tomu byl oprávněn. Podle názoru soudu žalovaná opodstatněně shledala hrozbu nebezpečí útěku, jež vylučuje aplikaci zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c., na čemž nic nemění žalobcovo přihlášení se u policejního orgánu ani skutečnost, že se na území nedopustil trestné činnosti. Žalobce sice hovořil o odeslání do České republiky ze strany německých orgánů, avšak jedná se jen o jeho tvrzení, zároveň nepředložil cestovní doklad a cestoval i přes jiné členské státy Evropské unie (asi X. před příjezdem do České republiky požádal o mezinárodní ochranu v Rakousku, rakouské orgány si dle žalobcových slov ponechaly jeho cestovní doklad, což ale žalobci nezabránilo v dalším cestování); nebezpečí útěku tudíž u žalobce evidentně existuje a uložení zvláštních opatření (u žalobce navíc v zásadě nereálných, jak vysvětleno výše s odkazem na napadené rozhodnutí) by nebylo efektivní.
19. Ke dni svého vydání by tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí

nějaká skutečnost, jež by trvání zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j.: 9 Azs 193/2019-48). Soud však neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., tj. k provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

20. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení, jakož ani čl. 8 Listiny základních práv a svobod či čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vše nezbytně řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.
21. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nebylo rozhodováno, neboť se v tomto rozsudku soud zabýval meritem podané žaloby v krátké době od jejího podání.
22. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. listopadu 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce